

blemstilling op, som må betragtes som et socialt problem. Der er samtaler, som man har med forældrene til den unge, som mod sin vilje skal giftes bort. Der skal også være muligheden for at kunne beskytte den unge bagefter ved at sørge for, at vedkommende kommer hen et sted, hvor forældrene ikke ved, at personen opholder sig.

Vi synes, at det var den rigtige vinkel at kigge på det på i stedet for nødvendigvis at udvide grænsen for, hvornår man kunne blive gift. Den giver sådan en utrolig masse andre problemer for folk, der gerne vil giftes. Det er bl.a. et meget stort problem, når man skal gå ind og vurdere, om det her nu er ægte kærlighed. Jeg er glad for, at det ikke er mig, der har fået det job, for det må være et besværligt job.

Det er et socialt problem, og det skal tackles som sådan. Det er mit ønske, at vi kan arbejde videre med den problemstilling i den nye folketingssamling, så vi kan få det lagt på plads dér, hvor det hører til, nemlig i en lov, der tager sig af truede børn og unge.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg er enig i, at vi er nået langt hen ad vejen i den balance, der må være mellem børnenes retigheder og forældrenes retssikkerhed. Der er mange gode forbedringer i det her lovforslag.

Derfor skal jeg ikke gentage meget af det, der ellers er blevet sagt, men jeg vil henlede opmærksomheden på et enkelt ændringsforslag, som jeg selv har stillet – oven i købet uden for betænkningen for at sætte mere fokus på det. Det handler om, at vi ønsker, at der skal være en vis kvalifikationsspecifikation for de mennesker, der i kommunerne varetager opgaverne med at tage stilling til, om børn skal fjernes hjemmefra.

Når vi siger det, så forekommer det jo inden for andre områder temmelig banalt. Mange synes jo, at det ville være fuldstændig utænkeligt, hvis man satte gud og hvermand til at undervise i f.eks. folkeskolen. Der er regler for den slags. Men det gælder altså ikke, når man taler om noget så ømfindeligt og så krævende i kvalifikationer som det at fjerne børn. Vi synes sådan set, at det er en mangel, og at det var en stor fordel, hvis man i loven kunne indføre sådan nogle kvalifikationsbestemmelser. Det er det, vi har stillet ændringsforslag om.

Jeg vil antage, at ganske mange, hvis de havde lejlighed til at tænke over det, ville synes, at

det var et ganske rimeligt krav. Så jeg håber sådan set, at det forslag vinder tilslutning.

Tove Videbæk (KRF):

Det her lovforslag har jo til hensigt at styrke indsatsen for de truede børn og unge, og den intention er vi i Kristeligt Folkeparti helt enige i.

Socialministeren har stillet nogle ændringsforslag siden førstebehandlingen af lovforslaget, og dem kan vi fuldt ud støtte.

Endvidere har Kristeligt Folkeparti også stillet nogle forslag, som er helt i tråd med det, der blev vedtaget i forbindelse med forespørgselsdebatten F 10 i efteråret 1999. Vores ændringsforslag nr. 2 sigter således på, at man i højere grad end nu skal inddrage ressourcerne i det nære miljø og lokalsamfundet ved vurderingen af, hvordan barnets eller den unges vanskeligheder kan løses – altså ikke først i forbindelse med en tvangsfjernelse, men inden da, når man på et tidligere tidspunkt bliver klar over, at der er problemer. Allerede dér bør man inddrage ressourcerne i det nære miljø og lokalsamfundet, og allerede dér kan man måske lokalt finde nogle løsninger og måder, hvorpå man kan hjælpe og støtte både familien og barnet, således at en tvangsfjernelse måske slet ikke bliver nødvendig. Ændringsforslag nr. 3 og nr. 20 lægger særlig vægt på at fjerne årsagerne til barnets eller den unges vanskeligheder.

Hvis man skal fjerne årsagerne til barnets problemer, og de findes jo i 97 pct. af tilfældene hos forældrene, så skal der sættes ind med en plan for selvstændig støtte til forældrene. Den plan skal have til formål at identificere og løse årsagerne til barnets eller den unges eventuelle anbringelse uden for hjemmet. Tilbud til forældrene kan dreje sig om behandling, arbejde, uddannelse, undervisning, osv.

Adskillige ordførere sagde under første behandling, at der var så mange andre muligheder i den sociale lovgivning vedrørende hjælp til forældrene. Ja, men hvad hjælper det, når det i virkelighedens verden viser sig, at kun 39 pct. af forældrene får hjælp til løsning af de problemer, som er årsager til fjernelse af barnet.

Vi er jo alle optaget af, at lovgivningen skal være til barnets bedste, men det er til barnets bedste at få barnets familie på fode igen. Vi hjælper jo barnet, når vi hjælper familien, og ved at hjælpe familien hjælper vi også eventuelle øvrige børn i familien. Hvis ikke vi tilbyder hjælp til forældrene, så fortsætter problemerne jo bare, og den sociale arv brydes ikke.